

ปัญหาและแนวทางการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นอักษรไทย*

บุญยศ เสนอ ตริวิเศษ

กศ.ม. (ภาษาไทย), ผู้ช่วยศาสตราจารย์

สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

triwiset-0169@hotmail.com

1. บทนำ

ข่าวสารที่วงการภาษาศาสตร์ทั่วโลกควรให้ความสนใจอย่างยิ่งก็คือ มีรายงานข่าวว่า ศาลสูงของประเทศบังกลาเทศมีคำวินิจฉัย ตัดสินให้การใช้ภาษาเบงกาลีปนกับภาษาอังกฤษที่เรียกว่า “แบงกลิช” (Banglish) ทั้งนี้เนื่องจากสื่อโทรทัศน์และวิทยุของบังกลาเทศนิยมใช้สื่อสารออกอากาศ ทำให้มีผลกระทบต่อการใช้ภาษาของเยาวชน เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย การวินิจฉัยของศาลสูงแห่งบังกลาเทศครั้งนี้ มีเจตนาเพื่ออ้าวงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ของภาษาและหยุดยั้งการชำเราภาษาเบงกาลี ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ ที่ใช้สืบทอดกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษนับพันปี ไม่ให้วิบัติได้ (มนต์ทิพย์ ธานสุข, 2555: 30)

เนื้อความในข่าวดังกล่าว แสดงถึงความพยายามที่จะรักษาวัฒนธรรมทางภาษาเบงกาลีให้คงอยู่อย่างบริสุทธิ์ พ้นความจากคามวิปริตผิดแปลกทางภาษา สำหรับภาษาไทย เท่าที่เฝ้าสังเกตก็พบว่า นักปราชญ์ภาษาไทยก็มีความพยายามที่จะรักษาภาษาไทยไว้ให้บริสุทธิ์เช่นกัน แม้ในความจริง ธรรมชาติของภาษาต้องเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาไทยก็เหมือนภาษาอื่นทั่วโลก ที่ต้องอยู่ใต้อิทธิพลของภาษาโลก อย่างภาษาอังกฤษซึ่งได้แผ่อิทธิพลเข้ามาแทรกแซงภาษาไทยอย่างมากมาย ความพยายามของผู้อนุรักษ์ภาษาไทยก็คือ เมื่อรับภาษาอังกฤษมาใช้ในการสื่อสาร ทั้งจะต้องรักษาความเป็นไทยเอาไว้ด้วย ก็เกิดสิ่งที่เรียกว่า Siamization คือ การทำภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาไทย (นิตยา กาญจนวรรณ, 2554: 2)

ที่เห็นชัดเจนที่สุด คือการเรียกชื่อเฉพาะในสมัยก่อน ซึ่งเป็นการลากเข้าสู่เสียงและความหมายในภาษาไทยอย่างเต็มที่ เช่น Bradley (บลัดเล) Government (กั๊ดพินมัน) Hunter (หันแตร์) Madam (แม่ดำ) Rangin (แร็งกิน) Royal Pattern (ราชปะเตน) Telegraph (ตะแล็บแก๊บ) ฯลฯ จะเห็นว่าในยุคก่อนนั้นเรารับภาษาอังกฤษจากการได้ยินเสียงไม่มีโอกาสได้เห็นรูปเขียน กาลต่อมาเมื่อคนไทยมีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษมากขึ้น จากที่เคยแปลงเสียงและความหมายในลักษณะลากเข้าความก็พัฒนาขึ้นมาเป็นการยืมภาษา (Linguistic Borrowing)** 3 แบบ คือ

* บทความนี้ได้รับพลังบันดาลใจจาก ศาสตราจารย์ ดร.ประเสริฐ ณ นคร ศาสตราจารย์พิเศษจำนงค์ ทองประเสริฐ ศาสตราจารย์ ดร.อุดม วโรตม์ลิขิตดี ศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา นาคสกุลและรองศาสตราจารย์นิตยา กาญจนวรรณ ขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

** ปรากฏการณ์ที่ภาษาหนึ่งยืมตัวอักษร เสียง ความหมาย หน่วยคำ คำ สำนวน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค วลีลีลา ฯลฯ จากภาษาอื่นมาใช้ (วัลยา ช่างขวัญยืน และคณะ, 2553: 100)

1) การยืมปน ซึ่งเกิดลักษณะลูกผสมระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า เครื่องแบตเตอรี่ ลูกบอลลูกน ถุงเมล์ (ตัดมาจาก Mail-Bag) ฯลฯ 2) การยืมแปล เป็นการแปลมาโดยตรงหรือดัดแปลงเล็กน้อย เช่น แรงม้า (จาก Horsepower) รถยนต์ จาก (Motor Car) ฯลฯ และ 3) การสร้างคำ โดยสร้างจากการตีความ หรือความคิดใหม่ๆ เช่น แผ่นเสียง (Disk) แรงไฟ (Volt) ตู้เย็น (Refrigerator) ฯลฯ การลากเข้าความและการยืมภาษานี้ ก็ได้พัฒนาเข้าสู่การใช้อักษรไทยเขียนคำ ภาษาต่างประเทศ หรือ การทับศัพท์ด้วยอักษรไทย ที่เรียกว่า Thai-ization (นิตยา กาญจนะวรรณ, 2554: 5) และการพัฒนาสู่การทับศัพท์นี้นำไปสู่ปัญหาหลายประการ ที่นักภาษาศาสตร์ภาษาไทยบางคนสะท้อนว่า เป็นการทำลายระบบอักษรวิธีไทย ทั้งจะทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติไม่ดีต่อภาษาไทยด้วย

2. หลักเกณฑ์ที่เป็นปัญหาในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นอักษรไทย

หน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่ธำรงรักษาไว้ซึ่งภาษาไทย คือราชบัณฑิตยสถาน ได้กำหนดหลักเกณฑ์การทับศัพท์ขึ้นเป็นครั้งแรก และประกาศใช้เมื่อวันที่ 24 กันยายน 2485 ต่อมาได้มีการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและได้ประกาศใช้หลักเกณฑ์ใหม่เมื่อวันที่ 22 สิงหาคม 2532 และได้มีการปรับปรุงหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอื่นๆ อีก 8 ภาษา ประกาศใช้เมื่อ 3 มีนาคม 2535 โดยหลักเกณฑ์ดังกล่าวมีสาระสำคัญคือ

หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษนั้น ให้ถอดสระตามการออกเสียงในพจนานุกรมภาษาอังกฤษ โดยเทียบเสียงสระภาษาไทยตามตารางเทียบเสียงสระภาษาอังกฤษ และให้ถอดพยัญชนะเป็นภาษาไทยตามหลักเกณฑ์ในตารางเทียบพยัญชนะภาษาอังกฤษ

(ราชบัณฑิตยสถาน, 2535: 3)

ขอนำตารางเทียบเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษบางส่วนมาแสดงให้เห็น ดังนี้

ตารางเทียบเสียงสระภาษาอังกฤษ

สระ	ใช้	ตัวอย่างการเทียบเสียงสระ
o	โอ	Cairo = ไคโร
	ออ	Tom = ทอม
	อะ	Washington = วอชิงตัน
	อู	Today = ทูเดย์
or	ออ	corruption = คอร์รัปชั่น
	เออ	Windsor = วินด์เซอร์
oa	โอ	Oakland = โอ๊กแลนด์
	อ้าว	Samoa = ซามัว

(ราชบัณฑิตยสถาน, 2555: เว็บไซต์)

ตารางเทียบเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ

พยัญชนะ	ใช้	ตัวอย่าง การเขียนพยัญชนะต้น	ใช้	ตัวอย่าง การเขียนตัวสะกดและตัวการ์นต์
b	บ	base = เบส	บ	Gibb = กิบป์
c+a	ค	cat = แคต	ก	cubic = คิวบิก
+o		cone = โคน		
+u		Cuba = คิวบา		
+r		crow = คราวน์		
+l		Cleo = คลีโอ		
c+e	ช	cell = เซลล์	ช	Greece = กรีซ
+i		cigar = ชิการ์		
+y		cyclone = ไซโคลน		
c (ออกเสียง ช)	ช	glacier = เกลเชียร์	-	-

(ราชบัณฑิตยสถาน, 2555: เว็บไซต์)

จากตารางเทียบเสียงสระและพยัญชนะพบว่า ระบบการเขียนภาษาอังกฤษต่างจากระบบการเขียนภาษาไทย กล่าวคือ รูปอักษรหนึ่งๆ หรือรูปอักษรที่รวมกันกลุ่มหนึ่งๆ ไม่ได้แทนเสียงอย่างเดียวกัน คำที่ประสมรูปเดียวกัน อาจออกเสียงต่างกัน เช่น go (โก), do (ดู), put (พุต), but (บัต), tough (ทัฟ), bough (บาว), though (โธ), through (ธรู), dough (โด), ought (อ้อฟต์), thought (ธอฟต์) ฯลฯ จะเห็นว่า คำทั้งหมดนี้ แม้จะใช้สระเดียวกันก็หาได้ออกเสียงอย่างเดียวกันไม่ ภาษาไทยเองก็มีระบบการเขียนที่ซับซ้อน ซึ่งผู้ที่ใช้ภาษาไทยต้องเรียนให้รู้จึงจะเขียนและอ่านภาษาไทยได้ ตัวอักษรหลายตัวออกเสียงต่างกันในตำแหน่งพยัญชนะต้น เช่น จ ช ฎ ฏ ด ต ถ ท ธ ศ ษ ส แต่เหมือนกันในตำแหน่งพยัญชนะท้าย เพราะต่างสังกัดอยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กต น ญ ร ล พ ออกเสียงต่างกันเมื่อเป็นพยัญชนะต้น แต่เหมือนกันในตำแหน่งพยัญชนะท้าย เพราะต่างก็สังกัดอยู่ในมาตราตัวสะกดแม่กน บางตัวออกเสียงเหมือนกันในตำแหน่งพยัญชนะต้น แต่ต่างในตำแหน่งพยัญชนะท้ายมี ญ ย เป็นต้น จึงทำให้การถ่ายตัวอักษรของนักวิชาการอาจจะต่างกันไป เนื่องจากเลือกตัวอักษรมาใช้ต่างกัน (กาญจนา นาคสกุล, 2548: 557-558)

ในทางปฏิบัติ การทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสถาน หมายถึง การเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยตัวอักษรไทย โดยใช้หลักเกณฑ์ที่ประสมกัน คือ

- ก. ถ่ายตัวพยัญชนะและสระตามเสียงในภาษาเดิม
 - ข. รักษาเอกลักษณ์ของภาษาเดิมด้วยการไม่ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์
 - ค. ปรับรูปเขียนเฉพาะคำที่มีปัญหาในการเขียนเท่านั้น
- หลักเกณฑ์นี้ จึงนำไปสู่ปัญหาในการเขียน ขอดังข้อสังเกตบางประการ ดังนี้

2.1 ปัญหาการใช้พยัญชนะไทยแทนอักษรตัวสะกด

2.1.1 การใช้อักษรไทยแทนเสียง /c/ ราชบัณฑิตได้กำหนดหลักเกณฑ์

ว่า เมื่ออักษร /c/ เป็นพยัญชนะต้น ให้แทนด้วยด้วย อักษร /ค/ เช่น cat = แคต, cone = โคน, Cuba = คิวบา, crown = คราวน์, Cleo = คลีโอ เมื่อ /c/ ประสมกับเสียงสระ /e/, /i/, /y/ ให้แทนด้วย /ช/ เช่น ในคำ cell = เซลล์, cigar = ซิการ์, cyclone = ไชโคลน หรือ glacier = เกลเชียร์ ฯลฯ หาก พยัญชนะ /c/ เป็นตัวสะกด ให้แทนด้วย /ก/ เช่น cubic = คิวบิก ฯลฯ **น่าสนใจ** คำว่า bacteria ซึ่งก็มี /c/ เป็นตัวสะกด แต่ราชบัณฑิตก็ได้เก็บคำนี้ไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 โดยเขียนว่า “แบคทีเรีย” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 640) ซึ่งใช้ /ค/ ไม่ใช่ /ก/ และอีกคำ คือ Greece ซึ่งแทนด้วย /ค/ ไม่ได้ เพราะสัทอักษรแทนเสียงอ่านในภาษาอังกฤษ เขียนว่า /gri:s/ จึงต้องแทนด้วย /ช/ = กริช เป็นต้น

2.1.2 การใช้อักษรไทยแทนเสียง /ch/ ราชบัณฑิตได้กำหนดหลักเกณฑ์ว่า เมื่ออักษร /ch/ เป็นพยัญชนะต้น ให้แทนด้วย /ช/, /ค/ เช่น คำ Chicago = ชิคาโก, Chios = คิโอส, ตามลำดับ ฯลฯ เมื่อเป็นตัวสะกดให้ใช้ /ก/ ดังคำว่า Angioch = แอนติออก เป็นต้น ยกเว้น beach = บีช **น่าสนใจ** เมื่อไปสำรวจพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ซึ่งได้เก็บคำที่มีภาษาอังกฤษที่สะกดด้วย /ch/ กลับแทนด้วยเสียง /ค/ เช่น technique = เทคนิค, technology = เทคโนโลยี (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 538) นี่คือการไม่คงเส้นคงวา ที่นำไปสู่ความขัดข้อง

2.1.3 การใช้อักษรไทยแทนเสียง /p/ ราชบัณฑิตได้กำหนดหลักเกณฑ์ว่า เมื่ออักษร /p/ เป็นพยัญชนะต้น ให้แทนด้วย /พ/ แต่เมื่อเป็นตัวสะกดให้แทนด้วย /ป/ เช่น parabola = พาราโบลา, capsule = แคปซูล **น่าสนใจ** คำว่า cup ซึ่งควรจะเขียนแทนด้วยอักษรไทยว่า **คัป** แต่ก็ไม่มีสื่อสิ่งพิมพ์ใดเขียนว่า **คัป** รูปเขียนที่คุ้นตาคนไทยคือ **คัพ** ดังข้อความนี้ “ไฮไลต์ **ฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานคิงส์คัพ ครั้งที่ 41**”

2.1.4 การใช้อักษรไทยแทนเสียง /t/ ราชบัณฑิตได้กำหนดหลักเกณฑ์ว่า เมื่ออักษร /t/ เป็นพยัญชนะต้น ให้แทนด้วย /ท/ เมื่อเป็นพยัญชนะสะกดให้แทนด้วย /ต/ **ที่น่าสนใจ** คือ computer เขียนว่า คอมพิวเตอร์ แต่คำว่า internet กลับให้เขียน อินเทอร์เน็ต นี่คือการไม่คงเส้นคงวาอีกแล้ว

2.1.5 การใช้อักษรไทยแทนเสียง /th/ ราชบัณฑิตได้กำหนดหลักเกณฑ์ว่า อักษร /th/ ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะสะกดให้แทนด้วย /ธ/ ทั้งนี้เพื่อให้ต่างจากเสียง /t/ ซึ่งแทนด้วย /ท/ เช่น thorium = ธอเรียม, zenith = เซนิธ **น่าสนใจ** คำว่า footpath ซึ่งพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ยังไม่เก็บไว้ แต่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับมติชน (2547: 646) เขียนว่า “ฟุตบอล” พจนานุกรมไทยฉบับทันสมัยและสมบูรณ์ของบริษัทซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (2552: 797) เขียนว่า “ฟุตบอล” หนังสือคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศของ เจตต์ วิษุวัต (2550: 171) เขียนว่า “ฟุตบอล” โดยหนังสือทั้ง 3 เล่มนี้ ต่างอ้างว่า คำดังกล่าวมาจากภาษาอังกฤษว่า “footpath” แต่ที่ **น่าสนใจ** คนไทยนั้นจะคุ้นเคยกับคำว่า “ฟุตบอล” มากกว่าคำใด ซึ่งไม่อยู่ในระบบเขียนดังที่กล่าวมา เมื่อเปิดพจนานุกรมออกซ์ฟอร์ด เพื่อดูสัทอักษรแทนเสียงอ่าน ก็พบว่า เสียงภาษาอังกฤษ ออกเสียงว่า /fut-pa:θ/ คำที่น่าจะเขียนได้ตรงกับหลักเกณฑ์และตรงกับเสียงในภาษาอังกฤษมากที่สุด น่าจะเป็น

“ฟุตบอล” แต่คนไทยคุ้นกับรูปและเสียง “ฟุตบอล” มากกว่ารูปและเสียงใด อย่างไรก็ตาม มีผู้แนะนำว่า ทางที่ดีควรเลี่ยงไปใช้ว่า “บาฟวีส” ซึ่งก็คือคำแปลของ “football” นั่นเอง

2.2 ปัญหาการใช้และไม่ใช้ไม้ไตคู้

หลักเกณฑ์การทับศัพท์ประการหนึ่ง กำหนดว่า การใช้ไม้ไตคู้ ควรใช้ใน 2 กรณีต่อไปนี้
 ๑) เพื่อให้เห็นความแตกต่างจากคำไทย เช่น log = ล็อก และ ๒) เพื่อช่วยให้ผู้อ่านแยกพยางค์ได้ ถูกต้อง เช่น Okotsk = โอค็อตสค์ กล่าวคือ เครื่องหมายไม้ไตคู้ในภาษาไทย เป็นเครื่องหมายที่บอกเสียงสั้น แต่ภาษาอังกฤษ มิได้แบ่งเสียงสั้นยาวอย่างชัดเจน เหมือนภาษาไทย ต้องขึ้นอยู่กับภาระเน้นตัวสะกด ขอยกตัวอย่างคำที่พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เก็บไว้ เป็นข้อสังเกตดังต่อไปนี้

racket = แร็กเกต, locket = ล็อกเกต, catalog = แค็ตตาล็อก คำเหล่านี้ใช้ไม้ไตคู้ แต่ในคำที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับเดียวกัน ที่ไม่ใช้ไม้ไตคู้ เช่น lottery = ลอตเตอรี่, battery = แบตเตอรี่, tractor = แทรกเตอร์ ฯลฯ ทั้งๆ ที่พยางค์แรกของทุกคำ เวลาที่คนไทยออกเสียงจะออกเสียงสั้น นี่ก็ถือเป็นความไม่เสมอภาคทางภาษา

2.3 ปัญหาการใช้และไม่ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์

หลักเกณฑ์อีกประการหนึ่ง กำหนดว่า การเขียนคำทับศัพท์ไม่ต้องใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์ ยกเว้นกรณีคำนั้นมีเสียงซ้ำกับคำไทย จนทำให้เกิดความสับสน อาจใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์ได้ เช่น coke = โค้ก, coma = โคมา” ฯลฯ

การให้เลือกใส่วรรณยุกต์ในบางกรณี แสดงความไม่คงเส้นคงวาของหลักเกณฑ์ที่เกิดความสับสน ซัดข้อง ซัดเคือง ทั้งจะเป็นการทำลายอักษรวิธีไทยด้วย ดังกรณีคำว่า dog ในภาษาอังกฤษ หากไม่มีวรรณยุกต์กำกับ จะเขียนได้แค่ “ดอ” ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อความหมาย ทั้งนี้เพราะ โดยธรรมชาติของการใช้ภาษาของคนในสังคมนั้น ย่อมออกเสียงคำและใช้คำตามที่ได้ยินได้ฟังมาจากผู้อื่น เสียงที่ได้ยินย่อมเป็นเสียงที่คุ้นเคยอยู่ในภาษาของตนเสียง “ภาษาไทยเป็นภาษาวรรณยุกต์ เมื่อรับคำภาษาไทย หรือพูดคำภาษาไทยใดก็ตาม คนไทยจะออกเสียงวรรณยุกต์กำกับทุกพยางค์” (กาญจนา นาคสกุล, 2548: 559-560) การกำหนดให้ใช้วรรณยุกต์บ้าง ไม่ให้ใช้บ้างเป็นปัญหามาก ตามหลักการของการยืมคำภาษาอื่นมาใช้ จะต้องนำมาใช้ในบริบทภาษาของผู้ยืม กล่าวคือ ไม่ว่าภาษาใดก็ตามในโลกนี้ เมื่อยืมคำจากภาษาอื่นมาใช้ ย่อมจะต้องยึดโครงสร้างทางเสียง และทางภาษาของผู้ยืมเป็นสำคัญ ในกรณีที่ภาษาไทยยืมคำภาษาอื่นมาใช้ก็ต้องยึดกฎเกณฑ์และโครงสร้างทางเสียงภาษาไทยเป็นหลัก “ภาษาไทยทุกพยางค์จะต้องมีเสียงวรรณยุกต์ แต่บางพยางค์ไม่จำเป็นต้องมีเครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับ การออกเสียงคำยืมจะต้องออกเสียงให้เป็นไปตามระบบเสียงภาษาไทยเท่าที่คนไทยจะออกเสียงได้ และเหมาะสมกับลิ้นคนไทย เมื่อได้ยินเสียงที่ใกล้เคียงที่สุดกับเสียงใดวรรณยุกต์ใดในภาษาไทยก็จะนำเสียงนั้นมาใช้” (อุดม วโรตม์สิกขดิตถ์, 2552: 585) เสียงวรรณยุกต์จึงจำเป็นสำหรับการเขียนคำทับศัพท์ทุกคำ

ขอให้สังเกตคำต่อไปนี้ ก๊อบบี้ (copy) เค้ก (cake) โจ๊ก (joke) ปลั๊ก (plug) ปัม (pump) วิสกี้ (whisky) ใช้วรรณยุกต์ได้ แต่คำ กราฟ (graph) กอล์ฟ (golf) กีตาร์ (guitar) คลินิก

(clinic) ชอล์ก (chalk) ไม่ให้ใช้ ทั้งๆ ที่คำเหล่านี้คนไทยพร้อมเพรียงที่จะออกเสียงเป็น กร๊าบ ก๊อบ กี่ต้า คลีหนิก ซ็อก ตามลำดับ นี่ก็คือความไม่เป็นธรรมชาติในภาษาอีกเช่นกัน

2.4 ปัญหาของการใช้อักษรต่ำไม่ใช้อักษรสูง

การเขียนคำทับศัพท์เป็นการเขียนคำภาษาอังกฤษ (และภาษาต่างประเทศอื่นๆ ที่เขียนด้วยตัวอักษรโรมัน) ด้วยตัวอักษรไทย โดยการถ่ายตัวพยัญชนะ สระตามเสียงในภาษาไทยโดยถ่ายพยัญชนะ สระ ตามเสียงในภาษาเดิมนั้น คณะกรรมการบัญญัติศัพท์ของราชบัณฑิตยสถานได้กำหนดตัวอักษรไทยไว้แน่นอน เช่น เสียงที่ในภาษาไทยมีทั้งอักษรสูงและอักษรต่ำ จะใช้แต่อักษรต่ำไม่ใช้อักษรสูง

ในเรื่องนี้ ศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา นาคสกุล แสดงความเห็นว่าการกำหนดใช้เพียงอักษรต่ำไม่ใช้อักษรสูงนั้น แต่ก็ไม่ปรากฏว่าบางคำราชบัณฑิตก็เลือกใช้อักษรสูง เช่น ในคำ snooker ให้ใช้อักษรสูงเขียนเป็น สนุกเกอร์ ซึ่งหากใช้อักษรต่ำตามที่ใช้กับคำอื่น เป็น สนุกเกอร์ จะออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเสียงที่ปรากฏในภาษาไทยมากกว่า คำว่า swing หากใช้อักษรเป็น ซวิง ก็จะไม่สับสนกับคำว่า สวิง ซึ่งออกเสียงแบบอักษรนำในภาษาไทย ผลของการทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสถาน จึงทำให้คำภาษาอังกฤษ รวมทั้งคำภาษาต่างประเทศอื่นๆ ที่เข้ามาอยู่ในภาษาไทยกลายเป็นคำพิเศษที่ไม่เขียนและไม่อ่านตามอักษรวิธีไทย กฎเกณฑ์การทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสถานเป็นกฎเกณฑ์ที่ไม่ได้คำนึงถึงการออกเสียงคำภาษาอังกฤษในภาษาไทยและไม่ได้คำนึงถึงระบบอักษรวิธีไทยและความแตกต่างกันกำลังเริ่มมีผลกระทบทำลายระบบอักษรวิธีไทย (กาญจนา นาคสกุล, 2548: 558-559)

อย่างไรก็ตาม แม้จะพบว่าหลักเกณฑ์ในการถ่ายเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นอักษรไทยทั้งในเรื่อง สระ พยัญชนะ ไม่ไต่คู้ อักษรสูงอักษรต่ำ วรรณยุกต์ เป็นปัญหาสำหรับผู้ใช้อักษร ซึ่งยังมีปัญหาปลีกย่อยอีกมาก ทั้งนี้เพราะภาษาอังกฤษและภาษาไทยมีลักษณะธรรมชาติภาษาที่ต่างกัน แต่เมื่อภาษาอังกฤษเป็นภาษาโลก ที่ต้องเกี่ยวข้องกับทุกคน โดยเฉพาะอย่างครุ อาจารย์ นักวิชาการ ซึ่งต้องเกี่ยวข้องโดยตรงในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเขียนตำรา เอกสารทางวิชาการที่ต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการเขียน ขอเสนอหลักการอันเป็นแนวทางสู่การเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยอักษรไทย ดังต่อไปนี้

3. แนวทางในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยอักษรไทยอย่างมีหลัก

3.1 ตรวจสอบเสียงจากพจนานุกรมคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

หลักเกณฑ์การทับศัพท์อันสำคัญที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้ ที่ผู้ใช้อักษรต้องใส่ใจมากที่สุดคือ *เสียง* ข้อความสำคัญที่กำหนดไว้คือ “ให้ถอดสระตามการออกเสียงในพจนานุกรมภาษาอังกฤษ โดยเทียบเสียงสระภาษาไทยตามตารางเทียบเสียงสระภาษาอังกฤษ และให้ถอดพยัญชนะเป็นพยัญชนะภาษาไทยตามหลักเกณฑ์ในตารางเทียบพยัญชนะภาษาอังกฤษ”

กล่าวคือ หากต้องเขียนคำว่า bomb ด้วยอักษรไทย ต้องไปตรวจสอบการออกเสียงในพจนานุกรมภาษาอังกฤษก่อน เมื่อพลิกไปก็พบสัญลักษณ์แทนเสียงว่า /bɒm/ จะเห็นว่า /b/ และ

/m/ แทนด้วย /บ/ และ /ม/ ตามตารางเทียบพยัญชนะที่เห็นชัดเจนอยู่แล้ว ถึงกระนั้นผู้ใช้ภาษายังต้องมีความเข้าใจด้วยว่า /b/ คือสัญลักษณ์สากลที่ใช้แทนคล้ายเสียงสระอ ในภาษาไทย การจะเขียนคำนี้ว่า “บอม” ก็ถือว่า ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ เพราะยังขาดการ “รักษาเอกลักษณ์ของภาษาเดิม” ตัวอักษรสุดท้ายแม้ไม่ออกเสียง แต่ก็ควรเขียนว่า “บอมบ์” เพื่อแสดงให้เห็นที่มาของศัพท์ ฉะนั้นแม้ว่าการปรับปรุงหลักเกณฑ์โดยยึดการถ่ายเสียงเป็นสำคัญ แต่การถ่ายรูปร่างคำเพื่อเห็นเค้าของคำเดิมก็สำคัญมาก (นิตยา กาญจนะวรรณ, 2554: 9-10)

หากจะเขียนคำว่า health ด้วยอักษรไทย คำนี้ในพจนานุกรมภาษาอังกฤษ เขียนสัญลักษณ์แทนเสียงอ่านว่า /helθ/ เขียนด้วยอักษรไทยอย่างมีหลัก ต้องเขียน เฮลธ กล่าวคือ /h/ แทนด้วย ฮ /e/ แทนด้วยสระเอ /l/ แทนด้วย /ล/ และ /θ/ แทนด้วย ธ ซึ่งแม้เมื่ออ่านแบบภาษาไทยจะไม่ออกเสียงแต่ควรรักษาเค้าเดิมไว้

3.2 การใช้ตัวสะกดอักษรไทย

แม้ว่าราชบัณฑิตยสถานได้แสดงตัวอย่างการใช้อักษรไทยเป็นตัวสะกดที่ไม่คงเส้นคงวาที่นำไปสู่ความสับสน แต่อย่างไรก็ตาม ขอให้คิดว่า คำใดที่ราชบัณฑิตให้เก็บคำไว้ในพจนานุกรมแล้ว ก็ให้เป็นไปตามนั้น แต่ควรให้ความใส่ใจกับคำใหม่ที่ยังไม่บรรจุไว้ในพจนานุกรม ซึ่งผู้ใช้ภาษามีความชอบธรรมที่จะเขียนตัวสะกดตามหลักการที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้ เช่น bacteria ที่เขียนแบบที่เรารู้ ก็คงยอมให้เป็นไปอย่างนั้น technique เขียน เทคนิค, technology เขียน เทคโนโลยี ก็ต้องยอมให้เป็นอย่างนั้น เนื่องจากเป็นคำที่คุ้นชินกับสายตาคนไทยแล้ว แต่คำใหม่ๆ ที่จะเขียน ก็ควรต้องยึดหลักเกณฑ์ เช่น คำว่า work ที่สะกดด้วย /k/ ต้องแทนด้วย /ก/ ต้องเขียนว่า เวิร์ก ไม่ใช่ เวิร์ค electronics ก็ต้อง อิเล็กทรอนิกส์ มิใช่ อิเล็กทรอนิกส์ อย่างที่ชอบเขียนผิดกันเป็นส่วนใหญ่ คำว่า knock ที่สะกดด้วย /ck/ ต้องแทนด้วย /ก/ ต้องเขียนว่า น็อก ไม่ใช่ น็อค คำว่า lock ก็ต้องเขียน ล็อก ไม่ใช่ ล็อค

ตัวอักษรที่ตามหลังตัวสะกดก็ต้องแทนด้วยอักษรไทยให้ถูกหลัก เช่น test คำนี้สะกด /s/ แทนด้วย /ส/ ต่อมาตัว /t/ แทนด้วย /ต/ ที่ถูกต้องควรเขียนว่า เทสต์ คำว่า S.E.A. Write (Southeast Asian Write Award) ชื่อรางวัลทางวรรณกรรม มีชื่อเต็มว่า รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน ถ้าจะเขียนคำนี้ด้วยอักษรไทยก็ต้อง ซีไรต์ ไม่ใช่ ซีไรท์ เนื่องจากราชบัณฑิตยสถานกำหนดให้ /t/ แทนด้วย /ต/ อีกคำหนึ่ง Idiot ที่มีความหมายว่า ปัญญาอ่อน หากหากจะเขียนคำนี้ด้วยอักษรไทย ต้องเขียนว่า อีเดียต จึงจะถูกหลัก

3.3 การใช้อักษรสูง

การไม่ใช้อักษรสูงมาช่วยในการเขียนคำศัพท์ที่มาจากภาษาอังกฤษเป็นความขัดข้อง ในหนังสือชื่อ ศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ ของราชบัณฑิตยสถาน พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2549 ทำให้รับรู้ว่าอักษรสูงไม่ถูกคิดสำหรับการเขียนคำทับศัพท์ตั้งแต่ก่อนแล้ว ความขัดข้อง ขัดเคืองก็คลี่คลายลง เช่น คำว่า mascot ที่หมายถึง สัญลักษณ์นำโชค ถอดเป็นอักษรไทยได้ว่า แมสซ็อด native speak ที่หมายถึง เจ้าของภาษา ถอดเป็นอักษรไทยได้ว่า เนถิฟสปีกเก้อร์ participate ที่หมายถึง ร่วมกิจกรรม ถอดเป็นอักษรไทยได้ว่า พาร์ทิซิเพต ฯลฯ

จะเห็นว่า ตัวอักษรไทยที่ถอดเสียงและรูปจากคำศัพท์ใช้อักษรสูงมาช่วย ช่วยทำให้ผู้ใช้ภาษาใช้ภาษาได้ง่ายขึ้นกว่าเดิม เพราะการใช้อักษรสูงมาเขียน ทำให้การเขียนอักษรไทยแทนเสียงในภาษาอังกฤษได้ใกล้เคียงกับการออกเสียงมากขึ้น ถ้าเขียนว่า พาร์ทซิเพต หากผู้ไม่เคยได้ยินการออกเสียงคำนี้ ก็ไม่รู้ว่าจะอ่านอย่างไร การออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย เวลาออกเสียง เราจะออกเสียงโดยมีวรรณยุกต์ทุกพยางค์ ตามธรรมชาติของภาษาไทย คำดังกล่าว ในพยางค์ท้ายเวลาออกเสียง เราออกเป็นเสียงวรรณยุกต์เอก เมื่อเขียนจึงใช้อักษรสูง เผลอ ไม่เขียนเป็น เผลอ ที่มีเสียงวรรณยุกต์โท หนังสือ ศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้นี้ ช่วยให้ความชัดเจนของเรื่องการไม่ใช้อักษรสูงคลี่คลายลงมากทีเดียว

3.4 การใช้ไม้ไตคู่

การใช้ไม้ไตคู่สำหรับบางคำ และไม่ใช้สำหรับบางคำ เป็นความไม่เสมอภาคทางภาษาดังที่กล่าวแล้ว อย่างไรก็ตาม ในหนังสือชื่อ **พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1** ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พิมพ์ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2553 ดูเหมือนราชบัณฑิตจะคืนอิสรภาพให้ไม้ไตคู่แล้ว ที่ควรไปอยู่ในทุกๆ แห่งที่พยางค์นั้นต้องออกเสียงสั้น

หนังสือเล่มดังกล่าวนี้ จัดพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2550 เป็นการรวบรวมคำที่เกิดใหม่และคำที่เปลี่ยนการใช้หรือเปลี่ยนแปลงความหมายแตกต่างไปจากที่ได้เก็บไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 โดยมีความหมายของคำ ตัวอย่างการใช้คำ และที่มาของคำ โดยเฉพาะคำที่รับมาจากภาษาต่างประเทศ อย่างภาษาอังกฤษ เราสามารถเรียนรู้การใช้อักษรไทยแทนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากเล่มนี้ได้มาก เช่น คำว่า “fax” จะพบว่า หนังสือนี้ได้เก็บไว้ทั้งคำที่เขียนตามหลักเกณฑ์การทับศัพท์ คือ **แฟกซ์** และเขียนตามเสียงที่คนไทยส่วนใหญ่ออกเสียงที่ใช้ไม้ไตคู่และวรรณยุกต์กำกับ **แฟ็กซ์** เป็นต้น

การกำกับด้วยไม้ไตคู่นี้ ลดความชัดเจนที่เป็นอยู่ เช่นคำว่า knot พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เก็บคำที่เขียนด้วยอักษรไทยว่า นอต แทนที่จะเขียน น็อต ซึ่งดูง่ายกว่าใกล้เคียงกับเสียงที่เราออกจริงมากกว่า และที่สำคัญการใช้ไม้ไตคู่ก็ช่วยจำแนกคำ 2 คำออกจากกัน เช่น คำว่า fax ที่หมายถึง เครื่องส่งหรือเครื่องรับเอกสารด้วยอุปกรณ์ที่ใช้คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าพ่วงกับสายโทรศัพท์ กับ fact ที่หมายถึง ข้อเท็จจริง, ความจริง คำแรกเขียนว่า แฟ็กซ์ คำหลังเขียนว่า แฟ็กต์ จะเห็นว่า ทั้งสองคำนี้มีเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน แม้ภาษาอังกฤษไม่มีวรรณยุกต์ แต่เมื่อคนไทยพูดก็ต้องมีเสียงวรรณยุกต์ตามธรรมชาติที่ภาษาไทยมี

3.5 การใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์

น่ายินดีว่า ในปี พ.ศ. 2550 กฎเกณฑ์ที่รื้อสร้างด้วยข้อห้ามเรื่องวรรณยุกต์ก็คลี่คลายลง เมื่อมติกรรมการชำระพจนานุกรม ในการประชุมคณะกรรมการชำระพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานครั้งที่ 6381-54/2550 เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2550 มีมติว่า “ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติรับหลักการให้ใส่วรรณยุกต์คำทับศัพท์จากภาษาต่างประเทศที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน” ตามความเห็นของศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ ณ นคร ที่ว่า “คำนั้นออกเสียงอย่างไร ก็ควรกำหนดรูปเขียนตามทีบอก การใส่วรรณยุกต์กำกับจะช่วยในการออก

เสียงได้อย่างถูกต้อง” (กาญจนา นาคสกุล, 2551: 139) ทั้งๆ ที่ความเป็นจริงแล้วการใส่วรรณยุกต์ในคำยืมมีมานานแล้ว เช่น ในภาษาจีน ภาษาทมิฬ ภาษาฮินดี ภาษาชวา-มลายู แต่ในภาษาอังกฤษมีคำที่ใส่วรรณยุกต์มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น

อุดม วโรตม์สิกขิตต์ (2552: 586-587) ให้เหตุผลสนับสนุนการใส่วรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ไว้ดังนี้

1. วรรณยุกต์ช่วยลดความกำกวมในการเขียน ทำให้เขียนคำได้ตรงตามที่คนไทยออกเสียงจริง เช่น คำว่า comment สิ่งที่ต้องการให้เป็น คือ ใช้วรรณยุกต์สะกดกำกับคำหรือพยางค์ตามที่อยู่เสียงจริง ว่า “ค้อมเมนต์” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2549: 58)
2. ลดความไม่คงเส้นคงวาของการทับศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น คำว่า happy birthday `` เวลาออกเสียง จะออกว่า [แฮ็ปปี้ เบ็ดเดย์] แต่เวลาเขียน เขียนว่า แฮปปี้ เบิร์ธเดย์ ลงวรรณยุกต์ที่ ปี พยางค์เดียว ความต้องการให้เป็นก็คือ ลงรูปวรรณยุกต์ทุกพยางค์ตามเสียงที่ออก เป็น แฮ็ปปี้ เบิร์ธเดย์ แล้วความเสมอภาคก็เกิดขึ้น และถูกต้องตามอักขรวิธีไทยด้วย
3. คลายความขัดเคืองใจ ที่จะต้องพบกับสภาวะการเขียน ที่สะกดอย่างหนึ่ง แต่ออกเสียงอีกอย่างหนึ่ง เขียน เทคโนโลยี แต่อ่าน [เท็กโนโลยี] เขียน เพอร์นิเจอร์ แต่อ่าน [เพอร์นิเจอร์] เป็นการสร้างความสับสนให้ผู้เรียน จนทำให้เกิดเจตคติไม่ดีต่อภาษาไทย เจตจำนงในข้อนี้ก็คือ การปฏิรูปการเขียนสองคำนี้ ให้เป็น เท็กโนโลยี และ เพอร์นิเจอร์
4. การสะกดคำยืมโดยมีเครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับช่วยให้ผู้เรียน สามารถสะกดคำไทยได้ถูกต้องและแม่นยำตามระบบอักขรวิธีไทย และออกเสียงคำนั้นได้ตามแบบที่คนไทยออกเสียง
5. คำยืมจากภาษาอื่น เช่น จีน ทมิฬ ฮินดี ชวา-มลายู และแม้แต่บาลีสันสกฤต ยังใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์ได้ คำภาษาอังกฤษบางคำก็ใส่วรรณยุกต์มานานแล้ว สิ่งที่ควรทำคือ คำยืมทุกคำก็ควรใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์ได้

กล่าวได้ว่า การที่ราชบัณฑิตยสถาน มีมติให้ใส่วรรณยุกต์ทำให้ผู้ใช้ภาษาสะดวกในการจะเขียนคำทับศัพท์มากขึ้น ในหนังสือชื่อ ศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ และพจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1 มีตัวอย่างการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยอักษรไทย ที่ใช้รูปวรรณยุกต์จำนวนมาก ที่สามารถใช้เป็นคู่มือประกอบการเขียนคำศัพท์อื่นๆ นอกจากนี้แล้ว ราชบัณฑิตยสถาน ยังได้จัดทำพจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 2 พิมพ์ในปี พ.ศ. 2553 อันเป็นงานรวบรวมคำใหม่ที่เกิดขึ้นและคำเก่าที่มีความหมายเปลี่ยนแปลงไปจากเอกสาร สิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ตลอดจน เว็บไซต์ต่างๆ ประมาณ 1,000 คำ มีข้อมูลคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากมายที่ให้เราเรียนรู้วิธีที่จะเขียนด้วยอักษรไทยได้มั่นใจยิ่งขึ้น เช่น คำว่า motorway coffee shop Converse supermodel และ handy drive ต้องเขียนตามเสียงที่ออกจริงว่า มอเตอร์เวย์ ค็อฟฟี่ช็อป ค็อนเหวริส ซุปเปอร์โมเดล และ แฮนดี้ไดรฟ์ ฯลฯ

3.6 การใช้เครื่องหมายทัณฑฆาต

ข้อนี้ไม่ได้กล่าวไว้ในข้อปัญหา แต่จริงๆ ก็เป็นปัญหา เช่น การถอดคำว่า mind เป็นมายด์ ซึ่งยังไม่ครบถ้วนตามหลัก เพราะ /น/ หายไป โปรดสังเกตสัทอักษรแทนเสียงอ่าน /maɪnd/ เมื่อถอดเป็นอักษรไทย จาก /m/ เป็น /ม/ /ai/ เป็น อาย /n/ เป็น /น/ และ /d/ เป็น /ด/ ถอดเป็น

อักษรไทยได้ว่า “มายนต์” จึงจะถือว่าถูกต้องตามหลัก ซึ่งลักษณะนี้ก็เช่นเดียวกับคำว่า จันทร กาลัญญ์ ลักษณะ ในคำยืมภาษาไทยซึ่งมีตัวการ์นต์ 2 ตัว ดังนั้น คำ airlines child sound จึงต้อง เขียนว่า แอร์ลายนต์ ซายลด์ ซาวนต์ คำที่นำมาพิจารณาอีกคำก็คือ powerpoint สัญลักษณ์ แทนเสียงอ่าน คือ /paʊəpɔɪnt/ เราควรถอดเป็นอักษรไทยว่า “พาวเวอร์พอยนต์” สังเกตว่า จะต้อง เก็บตัวการ์นต์ไว้ทั้ง 2 ตัว เพื่อรักษาเอกลักษณ์เดิมของคำ ในเล่ม **พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 2** ได้ รวบรวมตัวอย่างการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นอักษรไทยที่ใช้เครื่องหมายทัณฑฆาตไว้มากมาย สามารถเป็นแนวทางในการเขียนคำอื่นๆ ได้ เช่น perfect yogurt expert เขียนว่า เพอร์เฟ็กต์ โยเกิร์ต เอ็กซ์เพิร์ต ฯลฯ

4. บทสรุป

การรับภาษาต่างประเทศเข้ามาในภาษาไทยในช่วงแรกๆ นั้น เป็นการรับมาจากการได้ยิน มากกว่าการเห็นรูปเขียน การใช้อักษรไทยเขียนแทนคำที่รับมาจึงการลากความเข้ากับภาษาไทย และ ก็เป็นการรักษาอักษรวิธีแบบไทยไว้อย่างครบถ้วน ในเวลาต่อมาเมื่อภาษาอังกฤษในฐานะภาษาโลกเข้า มามีอิทธิพลต่อภาษาไทย และคนไทยมากขึ้น ราชบัณฑิตยสถานในฐานะผู้รักษาและธำรงเอกลักษณ์ ก็เพียรพยายามที่จะปรับปรุงการเขียนด้วยอักษรไทย ที่สามารถแทนเสียงได้ใกล้เคียงเสียงในภาษาเดิม ทั้งให้สะท้อนให้เห็นเอกลักษณ์ของภาษาเดิมด้วย แม้จะมีการปรับปรุงวิธีเขียนขึ้นหลายครั้ง แต่กลับ ยิ่งทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยเกิดความสับสน เนื่องจากเหตุใหญ่ๆ คือ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีธรรมชาติ ของการออกเสียงต่างกัน การกำหนดให้ใช้อักษรต่ำ ไม่ใช้อักษรสูง การจำกัดพื้นที่ในการใช้ไม้ไต่คู้และ วรรณยุกต์ กลับเป็นการทำลายอักษรวิธีการทางภาษาไทย แต่เมื่อราชบัณฑิตยสถานมีมติให้ใช้ วรรณยุกต์กำกับคำที่มาจากต่างประเทศ และการที่ราชบัณฑิตยสถานได้จัดทำหนังสือ 3 เล่ม ได้แก่ **ศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1 และพจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 2** ซึ่งมีตัวอย่างการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยอักษรไทย โดยใช้อักษรสูง ไม้ไต่คู้ เครื่องหมายวรรณยุกต์ และเครื่องหมายทัณฑฆาต จำนวนมาก ที่สามารถเป็นแนวทาง ศึกษา เรียนรู้ เทียบเคียงได้ และ ปัญหาความสับสนในการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยภาษาไทยก็คลี่คลายลงอย่างมาก

บรรณานุกรม

- กาญจนา นาคสกุล. 2548. “การทับศัพท์กับระบบอักขรวิธีไทย”. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*. 30 (2): 554-562.
- _____. 2551. “ลักษณะเพี้ยนๆ ในภาษาไทย”. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*. 33 (3): 132-140.
- เจตต์ วิษุวัต. 2550. *คำทับศัพท์...ภาษาต่างประเทศในไทย*. กรุงเทพฯ: ศยาม.
- นิตยา กาญจนววรรณ. 2548. “ตัวเขียนกับเสียงอ่าน”. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*. 30 (2): 444-458.
- _____. 2549. “การใช้เครื่องหมายหรือตัวอักษรบอกเสียงสูงต่ำในคำทับศัพท์จากภาษาอังกฤษ”. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*. 31 (1): 261-268.
- _____. 2551. “การใช้สัทอักษรแทนเสียงพยัญชนะและสระในการทับศัพท์ภาษาอังกฤษ”. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*. 33 (4): 166-177.
- _____. 2554. *ทับศัพท์ บัญญัติศัพท์ ถอดอักษร จาก Siamization ถึง Anglicization*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พจนานุกรมไทยฉบับทันสมัยและสมบูรณ์**. 2552. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- พจนานุกรมฉบับมติชน**. 2547. กรุงเทพฯ: มติชน.
- มนต์ทิพย์ ธานสุข. “หยุดซ้ำเราภาษา” *มติชน*. 23 กุมภาพันธ์ 2555. หน้า 30.
- อุดม วโรตม์สิขิตติธ. 2552. “การเครื่องหมายวรรณยุกต์ในคำยืม”. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน*. 34 (3): 585-590.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2535. **หลักเกณฑ์ทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาอิตาลี ภาษาสเปน ภาษารัสเซีย ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอาหรับ ภาษามลายู ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: อรุณ.
- _____. 2546. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด.
- _____. 2549. **ศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ: ศักดิ์โสภณาการพิมพ์.
- _____. 2552. **พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 2 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. กรุงเทพฯ: ยูเนียนอุลตราไวโอเล็ต.
- _____. 2553. **พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ธนาเพรส.
- _____. 2555. **หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ (Online)**. <http://www.royin.go.th>, 25 กุมภาพันธ์ 2555.
- วัลยา ช่างขวัญยืน และคณะ. ๒๕๕๓. **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม ๒: คำ การสร้างคำ และการยืมคำ**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.